TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2009 m. rugsėjo 10 d.*

Sujungtose bylose C-445/07 P ir C-455/07 P

dėl 2007 m. rugsėjo 28 d. ir 2007 m. spalio 5 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateiktų dviejų apeliacinių skundų

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama L. Flynn, padedamo advokato A. Dal Ferro, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

apeliantė byloje C-445/07 P,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Ente per le Ville Vesuviane, įsteigtam Neapolyje (Italija), atstovaujamam advokato E. Soprano,

ieškovui pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: italų.

ir

Ente per le Ville Vesuviane, įsteigtas Neapolyje (Italija), atstovaujamas advokato E. Soprano,

apeliantas byloje C-455/07 P,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Europos Bendrijų Komisijai, atstovaujamai L. Flynn, padedamo advokato A. Dal Ferro, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, teisėjai M. Ilešič, A. Tizzano, A. Borg Barthet ir J.-J. Kasel (pranešėjas),

generalinė advokatė J. Kokott,
kancleris R. Grass,

susipažinęs su 2009 m. vasario 12 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Europos Bendrijų Komisija apeliaciniu skundu prašo panaikinti 2007 m. liepos 18 d. Europos Bendrijų pirmosios instancijos teismo sprendimą *Ente per le Ville Vesuviane prieš Komisiją* (T-189/02, toliau – skundžiamas teismo sprendimas), kuriuo jis atmetė jos pateiktą prieštaravimą dėl priimtinumo.

2 *Ente per le Ville Vesuviane* (toliau – *Ente*) apeliaciniu skundu prašo panaikinti ginčijamą sprendimą, kuriuo Pirmosios instancijos teismas atmetė jo ieškinį, kuriuo jis prašė panaikinti 2002 m. kovo 13 d. Komisijos sprendimą D (2002) 810111 dėl Europos regioninės plėtros fondo (ERPF) finansinės paramos investicijoms į Kampanijos (Italija) infrastruktūrą, susijusioms su integruota trijų Vezuvijaus papėdės vilų atnaujinimo turistiniais tikslais sistema, nutraukimo (toliau – ginčijamas sprendimas).

Teisinis pagrindas

3 ERPF įkurtas 1975 m. gegužės 18 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 724/75 (OL L 73, p. 1, ir klaidų ištaisymas OL L 110, p. 44), kuris buvo daug kartų iš dalies keičiamas, o vėliau, nuo 1985 m. sausio 1 d., pakeistas 1984 m. birželio 19 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 1787/84 (OL L 169, p. 1). 1988 m. struktūrinių fondų reglamentavimas buvo pakeistas 1988 m. birželio 24 d. Tarybos reglamentu Nr. 2052/88 dėl struktūrinių fondų

uždavinių, jų efektyvumo bei jų veiklos koordinavimo tarpusavyje, taip pat su Europos investicijų banko operacijomis ir kitais esamais finansiniais instrumentais (OL L 185, 1988, p. 9).

4 1988 m. gruodžio 19 d. Taryba priėmė Reglamentą (EEB) Nr. 4254/88, nustatantį Reglamento (EEB) Nr. 2052/88 įgyvendinimo nuostatas tiek, kiek jos susijusios su Europos regioninės plėtros fondu (OL L 374, p. 15). Reglamentu Nr. 4253/88 buvo pakeistas Reglamentas Nr. 1787/84. Reglamentas Nr. 4253/88 buvo iš dalies pakeistas 1993 m. liepos 20 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 2083/93 (OL L 193, p. 34).

5 Reglamento Nr. 4254/88 12 straipsnyje „Pereinamojo laikotarpio nuostatos“ nustatyta:

„Komisija automatiškai atsisako išmokėti dalis sumų, kurias iki 1989 m. sausio 1 d. ji skyrė kaip paramą projektams iš ERPF ir už kurias jai nebuvo pateikta galutinė paraiška apmokėti iki 1995 m. kovo 31 d., nedarydama žalos dėl teisinių priežasčių sustabdytiems projektams.“ (Neoficialus vertimas)

Ginčo aplinkybės

6 Aplinkybės, dėl kurių kilo ginčas, išdėstytos skundžiamo teismo sprendimo 4–16 punktuose:

„4 Ieškovas yra konsorciumas, kurį sudaro Italijos valstybė, Kampanijos regionas, Neapolio provincija ir kelios komunos. Jis yra viešosios teisės reglamentuojamas juridinis asmuo. Jis įsteigtas 1971 m. liepos 29 d. Italijos įstatymu Nr. 578, siekiant

užtikrinti architektūrinių ansamblių, kuriuos sudaro XVIII a. Vezuvijaus papėdės vilos ir jų priklausiniai (parkai, sodai ir susiję pastatai), apsaugą ir atnaujinimą.

5 Remiantis ieškovo pateikta ir Komisijos neginčyta informacija, 1986 m. Italijos valstybė ieškovo prašymu paprašė šios institucijos finansinės paramos iš ERPF investicijoms į integruotą vilos „Favorita“ vidinio parko, vilos „Ruggiero“ sodo ir vilos „Campolieto“ architektūrinio komplekso atkūrimo sistemą. Pirmoji šių Vezuvijaus papėdės vilų priklauso Italijos valstybei. Kitos dvi yra ieškovo nuosavybė.

6 Komisija 1986 m. gruodžio 18 d. Sprendimu C (86) 2029/120, adresuotu Italijos Respublikai, paskyrė maksimalią 7,5 milijardų Italijos lirų (ITL) ERPF finansinę paramą (Nr. 86/05/04/054), padidintą 50 % tinkamų išlaidų, investicijoms į infrastruktūrą, susijusią su minėta vilų „Campolieto“, „Favorita“ ir „Ruggiero“ atnaujinimo turistiniais tikslais sistema (toliau – sprendimas dėl paramos skyrimo).

7 Šiuo sprendimu ieškovas buvo paskirtas paramos gavėju (3 konstatuojamoji dalis ir 3 straipsnis), atsakingu už paraišką ir projekto įgyvendinimą (sprendimo priedas). Pagal šio sprendimo priede pateiktą mokėjimo grafiką, išlaidų, susijusių su šio projekto įgyvendinimu, tinkamumo laikotarpis prasidėjo 1987 m. sausio mėnesį ir baigėsi 1990 m. birželio mėnesį. Pagal šio sprendimo 4 straipsnį Komisija galėjo sumažinti arba panaikinti ERPF finansinę paramą, jei nesilaikoma šiame sprendime nurodytų sąlygų, įskaitant susijusių su projekto įgyvendinimo grafiku. Buvo numatyta, kad šiuo atveju Komisija gali paprašyti grąžinti visą „sprendimo adresatui“ jau išmokėtą paramą arba jos dalį. Sumažinti, panaikinti arba prašyti grąžinti buvo galima tik „po to, kai gavėjui buvo suteikta galimybė pateikti pastabas per šiuo tikslu Komisijos numatytą terminą“ (4 straipsnis).

8 Vykdant šį sprendimą Italijos valdžios institucijų prašymu buvo sumokėti du avansai po 3 milijardus ITL atitinkamai 1988 ir 1990 metais.

9 1995 m. kovo 29 d. laišku Italijos valstybė paprašė pratęsti paraiškų dėl galutinio mokėjimo pateikimo terminą iki Reglamento Nr. 4254/88 12 straipsnyje nustatytos 1995 m. kovo 31 d., nurodydama, kad darbai sustabdyti dėl „įvairių teisinių priežasčių“ arba „ginčų su asmenimis, kurie buvo iškelti“.

10 2000 m. vasario 15 d. laišku Italijos valdžios institucijos priminė, kad jos prašė pratęsti minėtą terminą. Be to, jos paprašė naujo avanso palankiausiais terminais, tvirtindamos, kad iki tada patirtų išlaidų suma buvo akivaizdžiai didesnė už jau išmokėtus avansus. Pagrįsdamos savo paraiškas, jos Komisijai pateikė 1999 m. birželio 16 d. ataskaitą, parengtą jų rūpesčiu atlikus projekto kontrolę. Šioje ataskaitoje buvo pateikta tokia informacija: vilos „Campolieto“ „apmokėjimo už darbus termino pabaiga“ – 1994 m.; vilos „Ruggiero“ „(reali) darbų užbaigimo data“ – 1994 m. ir vilos „Favorita“ „(reali) (pirmojo) darbų etapo užbaigimo data“ – 1993 metai. Šios ataskaitos skyriuje „Sustabdymo teisinės priežastys“ dėl vilos „Campolieto“ buvo nurodyta, kad „nėra teisinių problemų“. Dėl vilos „Ruggiero“ buvo nurodyta „gyventojų atliekama sodo evakuacija“. Dėl darbų užbaigimo viloje „Favorita“ ataskaitoje buvo paminėtas „galutinės valstybės koncesijos gavimas ir nelegalių gyventojų ir konteinerių, kuriuose gyvena nukentėjusieji nuo žemės drebėjimo, iškraustymas“. Be to, šioje ataskaitoje buvo nurodyta, kad galimas Bendrijos paramos neišmokėjimas „galėtų sukelti didelių finansinių problemų (ieškovui) tuo atveju, jei jis nerastų finansavimo iš kitų išorinių šaltinių (pavyzdžiui, galimas projekto įtraukimas į (Bendrijos) projektą „Campania 94/99“), nes (ieškovas) neturi nuosavų lėšų, kurias galėtų naudoti vietoj minėtų lėšų“.

11 2001 m. kovo 8 d. laišku Italijos valdžios institucijos pateikė paraišką gauti likutį.

12 2001 m. spalio 12 d. laišku Komisija pateikė pasiūlymą Italijos valdžios institucijoms nutraukti finansinę paramą iš ERPF. Pažymėjusi, kad iš jai pateiktų duomenų nematyti, jog dėl 1999 m. birželio 16 d. ataskaitoje (žr. šio sprendimo 10 punktą) nurodytų įvykių buvo imtasi teisinių procedūrų, ji šiame laiške nurodė, kad, nesant teisinių priežasčių Reglamento Nr. 4254/88 12 straipsnio prasme, finansinė parama buvo baigta teikti remiantis 1990 m. balandžio 9 d. paraiška dėl mokėjimo, nes tai buvo paskutinė paraiška dėl mokėjimo, pateikta iki 1995 m. kovo 31 dienos. Komisija patikslino, kad deklaruotos 2,8 milijardo ITL išlaidos buvo laikomos tinkamomis, nes ERPF mokėtina parama padidėjo iki 1,4 milijardų ITL. Todėl ji nustatė 4,6 milijardo ITL sumą, kuri turėjo būti padengta, ir numatė likučio panaikinimo sumą, padidintą iki 1,5 milijardo ITL. Be to, ji nurodė: „Atsižvelgdami į tai, kad nutraukimas gali turėti finansinį poveikį gavėjui arba galutiniams gavėjams, formaliai raginame Jus pasirūpinti, kad jie būtų tinkamai informuoti, ir suteikti galimybę susipažinti su jų pozicija dėl jų pateiktos informacijos, kuria grindžiamas ginčijamas sprendimas. Maloniai prašytume mums pateikti su tuo susijusius duomenis“. Be to, Komisija paragino Italijos valdžios institucijas per du mėnesius pateikti pastabas, jeigu jos nepritartų šiam pasiūlymui nutraukti paramą.

13 2001 m. lapkričio 21 d. laišku Italijos valdžios institucijos atsakė, kad „(4,6 milijardo ITL dydžio sumos iš dviejų pirmųjų paramos dalių) padengimo finansinis poveikis galutinio gavėjo biudžetui <…> būtų labai didelis, nes buvo naudojamos Komisijos jau sumokėtos lėšos, skirtos numatytiems darbams visiškai atlikti, manant, jog prašymas <…> pratęsti terminą (pateikti paraišką dėl galutinio mokėjimo) bus priimtas palankiai“. Šiuo atžvilgiu Komisija teigė, kad iš 1999 m. birželio 16 d. ataskaitos išplaukia, jog projekto realizavimas buvo suskirstytas į tris funkcines dalis, kurių tik viena, t. y. susijusi su darbų viloje „Favorita“ užbaigimu, buvo įgyvendinta vėluojant, ir dėl to Italijos valdžios institucijos prašė sustabdyti terminą pateikti paraišką dėl galutinio mokėjimo. O dviejų pirmųjų darbų dalių, susijusių su

vilomis „Campolieto“ ir „Ruggiero“, išlaidos, kurios padidėjo iki 7 996 087 050 ITL, buvo padengtos iki 1995 m. kovo 31 d. ir dėl jų nereikėjo pateikti specialių prašymų dėl pratęsimo.

14 2002 m. kovo 13 d. laišku Komisija informavo Italijos valdžios institucijas apie savo galutinį sprendimą nutraukti aptariamą finansinę paramą, remdamasi paskutine išlaidų deklaracija, kuri jai buvo pateikta iki 1995 m. kovo 31 d., ir laikydamasi to, kas buvo nurodyta 2001 m. spalio 12 d. pasiūlyme nutraukti paramą (sprendimas D (2002) 810111, toliau – ginčijamas sprendimas). Šį sprendimą ieškovui perdavė Italijos valdžios institucijos 2002 m. balandžio 9 d. telefaksu.

15 Ginčijamame sprendime Komisija pažymėjo, kad „nebuvo gauta galutinio gavėjo pastabų“. Be to, ji pabrėžė, kad Italijos valdžios institucijos neginčijo atsisakymo nepripažinti, jog 1999 m. birželio 16 d. ataskaitoje nurodyti įvykiai (žr. šio sprendimo 12 punktą) yra „teisinės priežastys“ Reglamento Nr. 4254/88 12 straipsnio prasme. Be to, Komisija pateisino atsisakymą patenkinti jų prašymą pripažinti dviejų darbų dalių išlaidas (vilos „Campolieto“ ir „Ruggiero“), kurios buvo padengtos iki 1995 m. kovo 31 d., bet deklaruotos po šios datos, tvirtindama, kad šių valdžios institucijų 1995 m. kovo 29 d. laišku pateiktas prašymas dėl pratęsimo iš esmės buvo susijęs su finansinės paramos likučiu (1,5 milijardo ITL). Iš tiesų šiame prašyme dėl pratęsimo nebuvo nurodyta, kad jis skirtas tik baigtai darbų daliai, ir Italijos valdžios institucijos tai patvirtino 2001 m. lapkričio 21 d. laišku.

16 Galiausiai tame pačiame sprendime Komisija nurodė, kad „nei (ginčijamas) sprendimas, nei kokia nors Bendrijos teisės nuostata netrukdo valstybei narei priimti sprendimo nepadengti jau savo iniciatyva sumokėtų sumų“. Be to, Komisija „formaliai“ paprašė Italijos valdžios institucijų informuoti galutinį gavėją apie ginčijamą sprendimą, išsiunčiant registruotą laišką su pranešimu apie įteikimą. Šiuo atžvilgiu ji pažymėjo, jog „kadangi galutinis gavėjas (buvo) tiesiogiai ir konkrečiai

susijęs su (ginčijamu) sprendimu, jis gali pareikšti ieškinį Pirmosios instancijos teisme per dviejų mėnesių laikotarpį, pratęsiamą (dešimčia) dienų dėl nuotolio“.“

Procesas Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas teismo sprendimas

7 2002 m. birželio 18 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu pareiškimu *Ente* pareiškė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo.

8 Grįsdamas savo ieškinį, *Ente* pateikė kelis pagrindus, atitinkamai susijusius su Reglamento Nr. 4254/88 12 straipsnio pažeidimu, teisės į gynybą pažeidimu, motyvavimo stoka ir neatliktu Komisijos tyrimu.

9 Komisija atsiliepime į ieškinį rėmėsi ieškinio nepriimtinu, tvirtindama, kad *Ente* nebuvo „tiesiogiai ir konkrečiai susijęs su ginčijamu sprendimu“ EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme.

10 Pirmosios instancijos teismas skundžiamu sprendimu atmetė Komisijos prieštaravimą dėl priimtinumo ir pripažino ieškinį priimtinu.

11 Priminęs sąlygas, kuriomis fizinis arba juridinis asmuo gali būti laikomas „tiesiogiai ir konkrečiai susijusiu su sprendimu“ EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme, Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad *Ente* teisinis statusas labai skiriasi nuo ieškovų teisinio statuso daugelyje Teisingumo teismo priimtų sprendimų, kuriuose jis

padarė išvadą, kad minėtiems ieškovams nedaromas tiesioginis poveikis (žr. 2006 m. gegužės 2 d. Sprendimą *Regione Siciliana prieš Komisiją*, C-417/04 P, Rink. p. I-3881 ir 2007 m. kovo 22 d. Sprendimą *Regione Siciliana prieš Komisiją*, C-15/06 P, Rink. p. I-2591).

12 Pirma, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 43 punkte pažymėjo, kad, priešingai nei dviejuose minėtuose teismo sprendimuose bylose *Regione Siciliana* dėl Bendrijos finansinės paramos skyrimo, kuriuose *Regione Siciliana* buvo minima kaip už paraiškos pateikimą arba projekto vykdymą atsakinga institucija, šioje byloje nagrinėjamo sprendimo dėl paramos skyrimo 3 straipsnyje ir 3 konstatuojamojoje dalyje *Ente* buvo nurodytas ir kaip atsakingas už projekto vykdymą, ir kaip Bendrijos paramos gavėjas.

13 Antra, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 44 ir 48 punktuose nurodė, kad Italijos valdžios institucijos akivaizdžiai rodė ketinimą nepalaikyti gavėjo, siekdamos sušvelninti finansines galimo Bendrijos paramos sumažinimo pasekmes, todėl galimybė, kad Italijos Respublika iš savo biudžeto padengs išlaidas, atitinkančias panaikintą Bendrijos finansavimo sumą, buvo tik teorinė.

14 Skundžiamo sprendimo 51 ir 52 punktuose Pirmosios instancijos teismas pridūrė, kad, priešingai nei ieškovės situacija byloje *SLIM Sicilija prieš Komisiją* (2002 m. birželio 6 d. Pirmosios instancijos teismo nutartis, T-105/01, Rink. p. II-2697), ieškovas šioje byloje sprendime dėl paramos skyrimo buvo įvardytas kaip Bendrijos paramos gavėjas ir jam buvo aiškiai suteikta teisė pateikti Komisijai pastabas prieš priimant bet kokį galutinį sprendimą. Būtinybė užtikrinti suteiktų procesinių garantijų teisminę apsaugą patvirtino ieškovo teisę manyti, jog jis gali pareikšti ieškinį dėl ginčijamo sprendimo.

15 Dėl bylos esmės Pirmosios instancijos teismas, remdamasis atitinkamai skundžiamo sprendimo 62–77, 87–100 bei 101 punktuose išdėstytais motyvais, atmetė kaip nepagrįstus tris *Ente* nurodytus ieškinio pagrindus.

Šalių apeliacinių skundų reikalavimai

Komisijos pateiktas apeliacinis skundas (Byla C-445/07 P)

16 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą teismo sprendimą tiek, kiek juo *Ente* pateiktas ieškinys dėl panaikinimo pripažįstamas priimtinu,

— pripažinti nepriimtinu *Ente* pateiktą ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo,

— priteisti iš *Ente* bylinėjimosi išlaidas.

17 *Ente* Teisingumo Teismo prašo:

— sujungti Bylą C-445/07 P, kurioje Komisija yra apeliantė, ir Bylą C-455/07 P, kurioje *Ente* yra apeliantas, nes šios dvi bylos yra objektyviai ir subjektyviai susijusios,

— pripažinti nepagrįstu ir atmesti Komisijos apeliacinį skundą.

— priimti *Ente* apeliacinį skundą Byloje C-455/07 P dėl šiame apeliaciniame skunde suformuluotų reikalavimų,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas, patirtas nagrinėjant abi bylas apeliacinėje instancijoje ir Bylą T-189/02 pirmojoje instancijoje.

Ente pateiktas apeliacinis skundas (Byla C-455/07 P)

18 *Ente* Teisingumo Teismo prašo:

— iš dalies panaikinti skundžiamą teismo sprendimą, remiantis pirmiau išdėstytais apeliacinio skundo pagrindais, ir pripažinti negaliojančiu ginčijamą sprendimą,

— nepatenkinus pirmojo reikalavimo, remiantis pirmiau išdėstytais apeliacinio skundo pagrindais, iš dalies panaikinti skundžiamą teismo sprendimą ir grąžinti bylą Pirmosios instancijos teismui nagrinėti iš naujo, siekiant, kad šis ginčas būtų išspręstas atsižvelgiant į Teisingumo Teismo šiuo tikslu pateiktus nurodymus,

— priteisti iš Komisijos per šį procesą ir per procesą pirmojoje instancijoje nagrinėjant Bylą T-189/02 patirtas bylinėjimosi išlaidas.

19 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

— pripažinti nepriimtinu ir (arba) nepagrįstu *Ente* pateiktą apeliacinį skundą dėl skundžiamo teismo sprendimo,

— priteisti iš *Ente* per šį procesą ir per procesą pirmoje instancijoje patirtas bylinėjimosi išlaidas.

20 2008 m. kovo 12 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi bylos C-445/07 P ir C-455/07 P buvo sujungtos, kad būtų bendrai vykdoma žodinė proceso dalis ir priimtas galutinis sprendimas.

Dėl apeliacinių skundų

Dėl apeliacinio skundo Komisija prieš Ente (C-445/07 P)

Šalių argumentai

21 Komisija visų pirma teigia, kad pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnio pirmąją pastraipą ji turi teisę paduoti ieškinį dėl Pirmosios instancijos teismo sprendimo panaikinimo, nes jis išsprendė procesinį klausimą dėl ieškinio priimtinumo, nepaisydamas fakto, kad juo užbaigtas bylos nagrinėjimas, ir skundžiamu sprendimu atmesdamas *Ente* ieškinį kaip nepagrįstą.

22 Šiuo atžvilgiu Komisija patikslina, kad jai taikomi 2002 m. vasario 26 d. Sprendimas *Taryba prieš Boehringer* (C-23/00 P, Rink. p. I-1873) ir 2005 m. vasario 22 d. Sprendimas *Komisija prieš max.mobil* (C-141/02 P, Rink. p. I-1283), net jei ji prieštaravimą dėl priimtinumo pateikė savo atsiliepime į ieškinį, o ne atskiru dokumentu, numatytu Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 114 straipsnio 1 dalyje.

23 Grįsdama apeliacinį skundą Komisija remiasi vieninteliu pagrindu, kuriuo siekiama konstatuoti, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą šioje byloje netaikydamas nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos dėl EB 230 straipsnio ketvirtojoje pastraipoje nurodytos tiesiogiai susijusio asmens sąvokos.

24 Pirmosios instancijos teismas neteisingai nurodė tam tiktus duomenis, kurie skyrėsi nuo *Ente* situacijos, palyginti su ieškovų situacijomis minėtuose 2006 m. gegužės 2 d. ir 2007 m. kovo 22 d. sprendimuose *Regione Siciliana prieš Komisiją*.

25 Komisija pirmiausia mano, kad į aplinkybę, jog, skirtingai nei ieškovai minėtuose 2006 m. gegužės 2 d. ir 2007 m. kovo 22 d. sprendimuose *Regione Siciliana prieš Komisiją*, kuriuose jie nurodyti kaip už paraiškos pateikimą ir projekto vykdymą atsakingos institucijos, sprendime dėl paramos skyrimo *Ente* buvo konkrečiai nurodytas kaip galutinis Bendrijos paramos gavėjas, negalima atsižvelgti siekiant nustatyti tiesioginį poveikį EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme.

26 Be to, Pirmosios instancijos teismo atliktas galutinio gavėjo ir už projektą atsakingo subjekto atskyrimas prieštarauja struktūrinių fondų sistemos, kuri pagrįsta glaudžiu šių abiejų funkcijų santykiu, logikai ir terminijai. Šiuo atžvilgiu Komisija primena, kad valstybei narei paskirtos paramos gavėjas turi teisę gauti šią paramą remdamasis ne Bendrijos sprendimu, o po šio sprendimo priimtomis nacionalinėmis nuostatomis.

27 Analizuojant ieškinio priimtinumą pagal EB 230 straipsnio ketvirtąją pastraipą nėra svarbus faktas, kad šioje byloje Italijos valdžios institucijos demonstravo ketinimą perimti iš galutinio gavėjo finansines ginčijamo sprendimo pasekmes. Iš tikrųjų, Komisijos nuomone, vien to, kad valstybės narės, šio sprendimo adresatės, turi diskreciją vertinti įgyvendinamą sprendimą, pakanka, kad būtų manoma, jog šis sprendimas negali turėti tiesioginio poveikio asmenims, kuriems jis nėra skirtas (be kita ko, žr. minėtą Pirmosios instancijos teismo nutartį *SLIM Sicilija prieš Komisiją* ir 2004 m. liepos 8 d. Sprendimą *Regione Siciliana prieš Komisiją*, T-341/02, Rink. p. II-2877).

28 Galiausiai Komisija tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas, skundžiamo sprendimo 52 punkte pripažindamas, jog esant būtinybei užtikrinti veiksmingą sprendimu dėl paramos skyrimo suteiktų procesinių garantijų teisinę apsaugą *Ente* turi teisę pareikšti ieškinį, prieštarauja nusistovėjusiai Teisingumo Teismo praktikai, pagal kurią, remiantis veiksmingos teisinės apsaugos principu, fiziniam arba juridiniam asmeniui, neatitinkančiam EB 230 straipsnio ketvirtojoje pastraipoje nustatytų sąlygų, negali būti suteikiama teisė pareikšti ieškinį dėl Bendrijos akto, kuris nėra jam skirtas, panaikinimo (žr. 2002 m. liepos 25 d. Sprendimą *Unión de Pequeños Agricultores prieš Tarybą*, C-50/00 P, Rink. p. I-6677 ir 2004 m. balandžio 1 d. Sprendimą *Komisija prieš Jégo-Quéré*, C-263/02 P, Rink. p. I-3425).

29 Pagal šią teismo praktiką valstybės narės turi numatyti teisinių priemonių ir procedūrų sistemą, užtikrinančią teisės į veiksmingą teisinę apsaugą laikymąsi. Todėl *Ente* turėjo ginčyti ginčijamo sprendimo negaliojimą nacionaliniuose teismuose, prašydamas pateikti prejudicinį klausimą dėl galiojimo pagal EB 234 straipsnį.

30 *Ente* mano priešingai – Pirmosios instancijos teismas teisingai pripažino tiesiogiai susijusio asmens požymį EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme.

31 Visų pirma dėl Bendrijos finansinės paramos gavėjo statuso *Ente* mano, kad *a contrario* skaitant minėtos Pirmosios instancijos teismo nutarties *Regione Siciliana prieš Komisiją* 67 punktą matyti, kad galutinis finansinės paramos gavėjas yra tiesiogiai susijęs su sprendimu, kuriuo ši parama panaikinama arba sumažinama. Šis aiškinimas suderinamas su teismų praktika valstybės pagalbos srityje, kuria remiantis Komisijos sprendimais uždraustos arba sumažintos pagalbos gavėjai yra tiesiogiai susiję su šiais sprendimais ir gali pareikšti ieškinius dėl jų panaikinimo pagal EB 230 straipsnio ketvirtąją pastraipą (be kita ko, žr. 2000 m. spalio 19 d. Sprendimo *Italijos Respublika ir Sardegna Lines – Servizi Marittimi della Sardegna prieš Komisiją*, C-15/98 ir C-105/99, Rink. p. I-8855, 34–36 punktus ir 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Italija prieš Komisiją*, C-298/00 P, Rink. p. I-4087, 39 punktą).

32 *Ente* teigia, kad struktūrinių fondų sistemos logika, kuria remiasi Komisija, nėra svarbi nagrinėjant šį ieškinį, nes normos, kodifikuojančios atsakingos valdžios institucijos ir galutinio gavėjo funkcijų susiliejimą, taikomos vėlesniu programavimo laikotarpiu nei nagrinėjamasis šioje byloje. Šiame kontekste dar nereikia daryti nuorodos į po sprendimo dėl Bendrijos finansinės paramos skyrimo priimtas nacionalines nuostatas, todėl jos negali turėti net mažiausios įtakos teisei, kurią Komisija suteikė *Ente*, nagrinėjamos paramos gavėjui.

33 *Ente* atmeta Komisijos argumentus dėl Italijos valdžios institucijų diskrecijos vertinti egzistavimo. Šiuo atžvilgiu *Ente* iš principo tvirtina, jog Pirmosios instancijos teismo motyvai buvo pagrįsti tuo, kad ginčijamu sprendimu buvo ne tik numatyta pareiga grąžinti netinkamai gautas sumas, bet ir atsisakyta išmokėti iš pradžių paskirtą, bet neišmokėtą sumą. Toks atsisakymas išmokėti be atitinkamo Italijos valdžios institucijų arba vidaus teisės įsikišimo sukeltų tiesioginių pasekmių paramos gavėjui *Ente*.

34 Bet kuriuo atveju, kaip išplaukia ir iš minėtos Pirmosios instancijos teismo nutarties *Regione Siciliana prieš Komisiją*, ir iš generalinio advokato D. Ruiz-Jarabo Colomer išvados byloje, kurioje buvo priimtas minėtas 2006 m. gegužės 2 d. Sprendimas *Regione Siciliana prieš Komisiją*, kai nacionalinių valdžios institucijų diskrecija vertinti yra teorinio pobūdžio ir todėl nekyla abejonių dėl nacionalinių valdžios institucijų, įgyvendinančių Bendrijos sprendimą, valios, ieškovas yra tiesiogiai susijęs. Taip būtų

šioje byloje, nes Italijos valdžios institucijos Komisijai 2001 m. lapkričio 21 d. laiške formaliai išreiškė savo valią perimti iš *Ente* Komisijai grąžintinas sumas priėmus sprendimą dėl paramos nutraukimo. Todėl ginčijamas sprendimas ir šių valdžios institucijų pagalba finansinės paramos gavėjui nesiejami su šių institucijų autonomiška valia.

35 Galiausiai dėl Pirmosios instancijos teismo argumentų, susijusių su veiksmingos teisinės apsaugos principu, *Ente* primena, kad sprendimu dėl paramos skyrimo jam buvo suteikta teisė būti išklausytam ir kad šią teisę pažeidė Komisija, priimdama ginčijamą sprendimą. Be to, šios teisės egzistavimas būtų naudingas įrodant teisinį Komisijos sprendimo ir *Ente* pozicijos ryšį.

36 Priešingai nei teigia Komisija, pripažindama ieškinio priimtinumą pirmojoje instancijoje, Pirmosios instancijos teismas visiškai neketino sukurti išimtinės teisminės priemonės, bet teisingai pritaikė EB 230 straipsnį.

37 *Ente* pabrėžia, kad Komisijos pasiūlyta priemonė, kuria siekiama patvirtinti Italijos teismuose ginčijamo sprendimo galiojimą raginant juos pateikti prejudicinį klausimą pagal EB 234 straipsnį, iš tikrųjų lemtų šios procedūros nepriimtinumą. Iš tiesų pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką (1962 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes ir kt. prieš Tarybą*, sujungtos bylos 16/62 ir 17/62, Rink. p. 901 ir minėtas sprendimas *Unión de Pequeños Agricultores prieš Tarybą*) šio teismo kompetencija taikant EB 234 straipsnio pirmosios pastraipos b punktą apribojama tik norminio arba bendro pobūdžio aktais. Todėl dėl ginčijamo sprendimo, kaip individualaus akto, negalima pateikti prejudicinio klausimo.

38 Be to, prielaida, kad ieškovas nacionaliniuose teismuose gali ginčyti ginčijamo sprendimo vykdymą, remdamasis jo neteisėtumu, ir vėl reikštų, kad jam suteikiama

galimybė nepaisyti to, kad šis sprendimas yra galutinis, o jis savo ruožtu toks tampa pasibaigus EB 230 straipsnio penktojoje pastraipoje nurodytiems ieškinio pateikimo terminams.

Teisingumo Teismo vertinimas

39 Pirmiausia reikia priminti, kad pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnio antrąją pastraipą apeliacinį skundą gali paduoti bet kuri bylą pralaimėjusi šalis, kurios dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama.

40 Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką apeliacinis skundas, pateiktas dėl Pirmosios instancijos teismo sprendimo, yra priimtinas tiek, kiek šiuo sprendimu atmestas vienos iš šalių prieštaravimas dėl ieškinio priimtinumo, nepaisant to, kad Pirmosios instancijos teismas toliau tame pačiame sprendime atmetė ieškinį kaip nepagrįstą (minėto sprendimo *Taryba prieš Boehringer*, C-23/00 P, Rink. p. I-1873, 50 punktas; minėto sprendimo *Komisija prieš max.mobil* 50 ir 51 punktai ir 2007 m. birželio 7 d. Sprendimo *Wunenburger prieš Komisiją*, C-362/05 P, Rink. p. I-4333, p. 37).

41 Šioje byloje nustatyta, kad Komisija pateikė – tai matyti ir iš skundžiamo teismo sprendimo 23 punkto – prieštaravimą dėl priimtinumo Pirmosios instancijos teisme, kad šis prieštaravimas buvo atmestas šio sprendimo 53 punkte ir kad minėtu teismo sprendimu *Ente* ieškinys buvo atmestas kaip nepagrįstas.

42 Priimant sprendimą dėl Komisijos pateikto apeliacinio skundo priimtinumo, svarbu priminti, kad pagal EB 230 straipsnio ketvirtąją pastraipą regioninis ar vietos vienetas, kuris pagal nacionalinę teisę turi juridinio asmens statusą, gali pareikšti ieškinį dėl jam skirtų sprendimų ir dėl sprendimų, kurie, nors ir priimti reglamento ar kitam asmeniui

skirto sprendimo forma, yra tiesiogiai ir konkrečiai su juo susiję (žr. 2001 m. lapkričio 22 d. Sprendimo *Nederlandse Antillen prieš Tarybą*, C-452/98, Rink. p. I-8973, 51 punktą ir 2003 m. balandžio 10 d. Sprendimo *Komisija prieš Nederlandse Antillen*, C-142/00 P, Rink. p. I-3483, 59 punktą).

43 Kadangi apie ginčijamą sprendimą Italijos Respublikai pranešė Komisija, reikia patikrinti, ar *Ente* turi teisę pareikšti ieškinį dėl šio sprendimo panaikinimo ir ypač ar jis tiesiogiai bei konkrečiai susijęs su šiuo sprendimu.

44 Kadangi nebuvo ginčijama, jog *Ente* konkrečiai nesusijusi su ginčijamu sprendimu, Pirmosios instancijos teismas apsiribojo tiesioginio poveikio klausimu.

45 Šiuo klausimu iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, jog EB 230 straipsnio ketvirtojoje pastraipoje nustatyta sąlyga, kad sprendimas, dėl kurio reiškiamas ieškinys, turi būti tiesiogiai susijęs su fiziniu ar juridiniu asmeniu, įvykdoma tik tuomet, kai skundžiama Bendrijos priemonė daro tiesioginį poveikį individo teisinei padėčiai ir nepalieka diskrecijos adresatams, atsakingiems už jos įgyvendinimą, vykstantį savaime ir išplaukiantį tik iš Bendrijos teisės normų, netaikant kitų tarpinių taisyklių (žr. 1998 m. gegužės 5 d. Sprendimo *Glencore Grain prieš Komisiją*, C-404/96 P, Rink. p. I-2435, 41 punktą; 2004 m. birželio 29 d. Sprendimo *Front national prieš Parlamentą*, C-486/01 P, Rink. p. I-6289, 34 punktą; minėto 2006 m. gegužės 2 d. Sprendimo *Regione Siciliana prieš Komisiją* 28 punktą ir minėto 2007 m. kovo 22 d. Sprendimo *Regione Siciliana prieš Komisiją* 31 punktą).

46 Tas pats taikoma, kai adresatų galimybė ginčyti nagrinėjamą aktą yra tik teorinė, o jų ketinimas ją įgyvendinti nekelia abejonių (1998 m. gegužės 5 d. Sprendimo *Dreifus prieš Komisiją*, C-386/96 P, Rink. p. I-2309, 44 punktas; šiuo klausimu taip pat žr. 1985 m. sausio 17 d. Sprendimo *Piraiki-Patraiki ir kt. prieš Komisiją*, 11/82, Rink. p. 207, 8–10 punktus).

47 Dėl pirmojo kriterijaus Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad regioninio ar vietos teritorinio vieneto paskyrimas už ERPF projekto įgyvendinimą atsakinga institucija sprendimu dėl Bendrijos finansinės paramos suteikimo, nereiškia, kad šis vienetas pats turi teisę į minėtą paramą (minėto 2006 m. gegužės 2 d. Sprendimo *Regione Siciliana prieš Komisiją* 29 ir 30 punktai ir minėto 2007 m. kovo 22 d. Sprendimo *Regione Siciliana prieš Komisiją* 32 punktas).

48 Be to, aplinkybė, kad šis vienetas yra minimas kaip už paraišką dėl finansinės paramos atsakinga institucija, neturi tokio poveikio, kad minėtas vienetas būtų tiesiogiai susijęs su Bendrijos parama, dėl kurios, kaip nurodyta tame pačiame sprendime dėl suteikimo, kreipėsi valstybė narė ir kuri jai buvo paskirta (minėto 2007 m. kovo 22 d. Sprendimo *Regione Siciliana prieš Komisiją* 36 punktas).

49 Šioje byloje iš skundžiamo sprendimo 4 punkto matyti, kad *Ente* buvo įsteigtas Italijos įstatymu siekiant apsaugoti ir atkurti tam tikrus architektūrinius ansamblius Kampanijos regione, kad jis atstovauja įvairiems viešiesiems Italijos vienetams, tarp kurių yra Italijos valstybė, ir kad Komisija su juo nesusijusi jokiu aspektu.

50 Be to, iš minėto teismo sprendimo 5 punkto matyti, kad paraišką dėl ERPF paramos *Ente*, siekdama realizuoti numatytas infrastruktūros priemones, Komisijai pateikė Italijos Respublika ir kad paramą Komisija skyrė šiai valstybei narei.

51 Šiomis aplinkybėmis, kaip pažymėjo ir generalinė advokatė savo išvados 50 punkte, nagrinėjamos paramos gavėja turi būti laikoma Italijos Respublika, kaip ginčijamo sprendimo adresatė.

52 Be to, iš skundžiamo teismo sprendimo neišplaukia, kad *Ente*, remdamasis pačiu ginčijamu spendimu arba kokia nors Bendrijos teisės nuostata, skirta šio sprendimo poveikiui reglamentuoti, turėjo grąžinti sumą, atitinkančią atsisakytą išmokėti Bendrijos paramos likutį.

53 Atvirkščiai, iš skundžiamo teismo sprendimo 7 punkto matyti, kad ginčijamu sprendimu Komisija Italijos Respublikai aiškiai paliko galimybę negrąžinti jos iniciatyva finansinės paramos gavėjui jau sumokėtų sumų.

54 Iš to išplaukia, kad, priešingai nei nusprendė Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 43 punkte, vien aplinkybė, kad *Ente* sprendimo dėl paramos suteikimo 3 konstatuojamojoje dalyje ir 3 straipsnyje buvo konkrečiai nurodytas kaip Bendrijos paramos gavėjas, nedaro skirtumo tarp *Ente* ir atitinkamų teritorinių vienetų, dėl kurių buvo priimti minėti sprendimai *Regione Siciliana prieš Komisiją*, teisinės padėties ir nereiškia, jog todėl pats *Ente* turi teisę į šią paramą.

55 Dėl antrojo, tiesioginio poveikio, kriterijaus iš šio sprendimo 45 punkte minėtos teismo praktikos matyti, kad jis įgyvendinamas tuomet, kai Bendrijos priemonės poveikis yra savaiminis, ir kad jo įgyvendinimas išplaukia tik iš Bendrijos teisės normų, netaikant kitų tarpinių taisyklių.

56 Šioje byloje vien faktas, kad Italijos valdžios institucijos išreiškė savo ketinimą grąžinti *Ente* netinkamai gautas sumas, yra jų autonomiškos valios egzistavimo išraiška, nesant tokių pareigų pagal Bendrijos teisę.

57 Iš to matyti, jog, priešingai nei nusprendė Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 46–48 punktuose, aplinkybės, kad Italijos valdžios institucijos Komisijai adresuotame laiške išreiškė savo ketinimą perimti iš *Ente* galimo Komisijos sprendimo nutraukti finansinę paramą finansines pasekmes, nepakanka, kad būtų nustatytas tiesioginis interesas, kurio reikalaujama pagal EB 230 straipsnio antrąją pastraipą.

58 Tačiau Teisingumo Teismas išimtine tvarka yra nusprendęs, kad nepaisant to, jog nacionaliniu lygiu nepriimtos įgyvendinimo priemonės, ieškovas gali būti tiesiogiai susijęs EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme, nes kiti faktoriai, įskaitant visiškai teorinę galimybę neleisti skųsti ginčijamo sprendimo, leidžia daryti išvadą dėl jo tiesioginio intereso egzistavimo (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Dreifus prieš Komisiją* 47 ir 52 punktus ir minėto sprendimo *Piraiki-Patraiki ir kt. prieš Komisiją* 7 ir 9–10 punktus).

59 Tačiau reikia konstatuoti, kad ši teismo praktika netaikoma šioje byloje.

60 Iš tiesų, kaip pabrėžė generalinė advokatė savo išvados 64 punkte, Pirmosios instancijos teismo konstatavimo nepakanka, kad būtų padaryta išvada dėl vėlesnio ginčijamo sprendimo adresato. Tiesioginio poveikio *Ente* negalima kildinti iš paprasto, teisiškai neprivalomo, Italijos valdžios institucijų pranešimo apie ketinimą padengti jam suteiktą paramą, nes, be kita ko, negalima neatsižvelgti į tai, kad dėl ypatingų aplinkybių Italijos Respublika tiek, kiek tai susiję su jos dalyvavimu *Ente*, gali atsisakyti grąžinti pastarajam suteiktą paramą.

61 *Ente* nurodyta Teismo praktika valstybės pagalbos srityje taip pat neturi reikšmės nagrinėjant jo apeliacinį skundą. Iš tikrųjų, skirtingai nuo bendrosios praktikos valstybės pagalbos, pripažintos nesuderinama su bendrąją rinka, srityje, taikomos Komisijos, kurios sprendimų nuostatos įpareigoja valstybes nares grąžinti paramos

gavėjams išmokėtas sumas, kaip jau buvo nurodyta šio sprendimo 52 punkte, ginčijamu sprendimu susijusiai valstybei narei visiškai nebuvo nustatyta pareiga grąžinti galutinių gavėjų gautas sumas.

62 Šiuo atžvilgiu, priešingai nei teigia *Ente*, pareiga informuoti galutinį vartotoją nebegali būti lyginama su tokiu įpareigojimu.

63 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad *Ente* nebuvo tiesiogiai susijęs su ginčijamu sprendimu EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme ir kad todėl jo ieškinys Pirmosios instancijos teisme buvo nepriimtinas.

64 Šios išvados nepaneigia Pirmosios instancijos teismo argumentas, išdėstytas skundžiamo teismo sprendimo 52 punkte, pagal kurį būtinybė užtikrinti teisminę *Ente* suteiktų procesinių garantijų, be kita ko, aiškaus leidimo pateikti pastabas Komisijai, apsaugą patvirtino, kad buvo pripažinta, jog *Ente* gali pareikšti ieškinį dėl Komisijos sprendimo.

65 Iš tiesų, jei asmenims turi būti suteikta veiksminga teisių, kylančių iš Bendrijos teisinės sistemos, apsauga (minėto sprendimo *Unión de Pequeños Agricultores prieš Tarybą* 39 punktas; minėto sprendimo *Komisija prieš Jégo-Quéré* 29 punktas ir minėto 2007 m. kovo 22 d. Sprendimo *Regione Siciliana prieš Komisiją* 39 punktas), rėmimasis teise į tokią apsaugą negali prieštarauti EB 230 straipsnyje nustatytoms sąlygoms.

66 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką fizinių ir juridinių asmenų, kurie dėl EB 230 straipsnio ketvirtojoje pastraipoje numatytų priimtinumo sąlygų negali tiesiogiai ginčyti tokių Bendrijos aktų, koks yra ginčijamas sprendimas, teisminė apsauga turi būti veiksmingai užtikrinta suteikiant teisę pareikšti ieškinį nacionaliniuose teismuose. Pastarieji, laikydamiesi EB 10 straipsnyje numatyto lojalaus bendradarbiavimo principo, vidaus

procedūros normas, reglamentuojančias teisę pareikšti ieškinį, turi aiškinti ir taikyti kiek įmanoma taip, kad minėti fiziniai ir juridiniai asmenys galėtų užginčyti bet kurio sprendimo ar bet kurios kitos nacionalinės priemonės, susijusios su tokio Bendrijos akto, koks nagrinėjamas šioje byloje, taikymu jų atžvilgiu, teisėtumą, remdamiesi tuo, kad toks Bendrijos aktas yra neteisėtas, ir kreipdamiesi į šiuos teismus dėl prejudicinių klausimų šiuo atžvilgiu pateikimo Teisingumo Teismui (žr. minėto sprendimo *Unión de Pequeños Agricultores prieš Tarybą* 40–42 punktus; minėto sprendimo Komisija prieš *Jégo-Quéré* 30–32 punktus ir minėto 2007 m. kovo 22 d. Sprendimo *Regione Siciliana prieš Komisiją* 39 punktą).

67 Taigi Pirmosios instancijos teismas, nuspręsdamas, kad *Ente* yra tiesiogiai susijęs su ginčijamu sprendimu, padarė teisės klaidą. Todėl skundžiamas teismo sprendimas turi būti panaikintas.

Dėl Ente ieškinio priimtinumo

68 Remdamasis Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnio pirmąja pastraipa, Teisingumo Teismas, panaikinęs Pirmosios instancijos teismo sprendimą, gali pats paskelbti galutinį sprendimą, jei toje bylos stadijoje tai galima daryti, arba grąžinti bylą Pirmosios instancijos teismui.

69 Šioje byloje Teisingumo Teismas mano, kad jis turi visus reikiamus duomenis nuspręsti dėl Pirmosios instancijos teismui pateikto *Ente* ieškinio priimtinumo.

70 Dėl šio sprendimo 49–66 punktuose išdėstytų motyvų *Ente* neturi būti laikomas tiesiogiai susijusiu su ginčijamu sprendimu.

71 Šiomis aplinkybėmis *Ente* Pirmosios instancijos teismui pateiktą ieškinį reikia atmesti kaip nepriimtiną.

Dėl apeliacinio skundo Ente prieš Komisiją (Byla C-455/07 P)

72 Atsižvelgiant į *Ente* Pirmosios instancijos teismui pateikto ieškinio nepriimtinumą, jo apeliacinis skundas dėl skundžiamo sprendimo tiek, kiek jame nuspręsta dėl ieškinio pagrįstumo, neteko dalyko, todėl jo nagrinėti nereikia.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

73 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš *Ente*, o pastarasis pralaimėjo bylą, jis turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. **Panaikinti 2007 m. liepos 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Ente per le Ville Vesuviane prieš Komisiją* (T-189/02) tiek, kiek juo *Ente per le Ville Vesuviane* pareikštas ieškinys, kuriuo jis prašė panaikinti 2002 m. kovo 13 d. Komisijos sprendimą D (2002) 810111 dėl Europos regioninės plėtros fondo (ERPF) finansinės paramos investicijoms į Kampanijos (Italija) infrastruktūrą, susijusioms su integruota trijų Vezuvijaus papėdės vilų atnaujinimo turistiniais tikslais sistema, nutraukimo, buvo pripažintas priimtinu.**

2. **Atmesti *Ente per le Ville Vesuviane* ieškinį dėl šio Komisijos sprendimo panaikinimo kaip nepriimtiną.**

3. **Nereikia priimti sprendimo dėl *Ente per le Ville Vesuviane* pateikto apeliacinio skundo.**

4. **Priteisti iš *Ente per le Ville Vesuviane* šioje instancijoje bei pirmojoje instancijoje patirtas bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.